

thinget. Har jeg Ret i den Opfattelse, at denne Behandling af foreløbige Love, som ere forelagte for Thinget, bliver farligere og farligere Nar for Nar, at denne Behandling er stridende imod enhver rimelig Fortolkning af Grundloven, saa kan jeg ikke lade være at spørge: Har man da virkelig i Sinds og faa i Nar at lade disse Lovforslag ligge uden at lade dem komme frem? Jeg vilde anse det for sørgeligt, om man gjorde det.

Maaen: Jeg ønsker kun at gjøre en Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 6te Kred (S. Pedersen). Han fremhævede, at vi havde til Hensigt ikke at fremme de paagjældende foreløbige Love, og han anførte til Bevis derpaa, at efter hvad han vidste, var der i det Udvalg, som behandlede dem, kun holdt to Møder. Da Udvalgets ærede Formand, som tillige er Ordfører, ikke er tilstede, finder jeg mig foranlediget til at fremhæve, at vi ganske vist kun have haft to Udvalgsmøder for at forhandle samlet ogsaa med de ærede Medlemmer af Oppositionen. Men det viste sig der i disse Møder — jeg tør maasse nok, siden man har fremdraget Udvalgets indre Forhold, ogsaa fremdrage dette — at de fuldstændig afviste enhver Forhandling paa Grundlag af disse Love og sagde: Vi ville ikke have Nogetsomhelst at gjøre med dem; vi ville ikke have nogen som helst Forhandling, vi ville ikke vide Noget af disse provisoriske Love. Nu spørger jeg: Hvad skal man saa forhandle mere om med dem, som stille sig saaledes. Men derfor have vi ikke opgivet at forhandle Lovene. Vi have maattet arbejde paa egen Haand, saa godt som det var muligt, naaget de Vanstueligheder, som disse Love frembyde. Thi jeg behøver ikke at sige, at saadanne Love, som der her er Tale om, saadanne Love som f. Ex. Gendarmeriloven, virkelig ere Love, som frembyde vanskelige Emner for et Udvalg at behandle, naar man skal have Noget, som er nogenlunde rimeligt, ud af dem, og derfor have vi bearbejdet og fremmet dem, og jeg antager ogsaa, at vi her i Thinget i denne Samling, ligesom vi i forrige Samling have afslagt Regnskab, ville faae Kjendsgjerninger at høre, som vise, at det ingenlunde er vor Hensigt at lade være at behandle de paagjældende Love. Men hvad angaar Spørgsmaalet, om det skulde være rigtigt at fremme dem eller ei, sende dem over til Folkethinget eller ikke, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det vistelig er et vanskeligt Spørgsmaal, saa længe den Doktrin fastholdes fra det andet Thing, at de Love ere satte ud af Kraft. Jeg skal her tillade mig at henlede

Opmærksomheden paa, at med Hensyn til det private Initiativs Brug i det andet Thing er der ingen af de ærede Talere, der have haft det Mindste at indvende imod de Kjendsgjerninger, jeg har anført og den Opfattelse, deraf følger. Den staar fast som Kjendsgjerning. Jeg siger, at naar vi skulle sende Noget over til et Thing, som paa Forhaand har forfattet det, som vi sende til det, da er Situationen en saadan, at vi maa være alvorlig betænkte paa, hvilke Former vi skulle vælge i Henseende til Oversendelse. Ligeledes maa vi med Hensyn til Tidspunktet have en vis Frihed. Man vil først indskrænke vor Handlingsfrihed ved paa Forhaand at forfaste de Love, vi skulle behandle, og naar vi derefter mene, at vi maa have Lov til at fremme dem efter et Stjøn over Forholdene, saaledes som vi maa være berettigede til at anvende i Henseende til de foreløbige Love, hvor Sagen er den, at Intet visner, medens de ligge, idet de have Gylldighed, og hvor Sagen er den, at jo længere man prøver dem og jo større Erfaring man har, desto bedre kan man dømme om, hvoledes Virkningen er — naar vi altsaa mene, at vi ere berettigede til at tage alle disse Hensyn ved Behandlingen, at vi ere berettigede til derefter at skjønne over, hvorvidt Tidspunktet er rigtigt, saa skal man ikke derimod sige, at vi skulle være forpligtede til at sende Lovene over, naar det andet Thing forlanger det. Det viser sig ogsaa, at det er grumme vanskeligt at afgjøre, om det er rigtigt at sende dem over eller ikke. Vi faae, hvorledes Regjeringen det ene Nar udsatte at forelægge den foreløbige Finantslov. Saa hed det sig: Det er stræffeligt, at det varer saa længe. Det næste Nar blev den forelagt strax, men saa hed det sig: Det er ren Malice, at den nu kommer strax, hvorfor i Alverden kunde de ikke vente længere. Se, det ene Nar er Opfattelsen den, og det næste Nar er den en anden. Hvem siger nu, naar Lovene sendes ned i Salen, efter at man saa længe har staaet og forlangt det, at man ikke siger: Det er ren Malice, at vi nu faae dem. Hvorfor skal det, at foreløbige Finantslove glemmes i Folkethinget, betragtes som en Hensynsfuldhed mod dette Thing, og derimod det, at vi give os Tid og Velighed til at overveie og fremme den samme Art Love efter et Stjøn, som vi have gjort Regnskab for, og som det endnu i denne Samling vil vise sig, hvorfor skal det opfattes som en Hensynsløshed? Det kan altid være tvivlsomt, hvad der er det Rigtigste; det kan der disputeres om, men jeg vil kun sige, at